

specielle grupper af personer under luftværet var der ligeledes fastsat almindelige lønningssatser, men iøvrigt blev spørgsmålet om aflønning af luftværnets personel afgjort i hvert enkelt tilfælde af de myndigheder, under hvilke de pågældende gjorde tjeneste.

Bestemmelsen i § 28, stk. 1, svarer i hovedsagen til den hidtil gældende ordning, idet man dog har anset det for ønskeligt, at der af indenrigsministeren fastsættes almindelige regler for aflønning af personalet under civilforsvaret — herunder den kommunale hjælpetjeneste —, alene bortset fra kommunalt ansat personale, hvis funktioner i civilforsvaret helt eller delvis falder inden for deres normale tjenesteområde. Dette sidste personales aflønningsforhold forudsættes fremdeles ordnet ved kommunernes egen foranstaltning.

Til kapitel IV. Almindelige bestemmelser.

Til § 29.

Luftværnets mandskabsstyrker blev under krigen tilvejebragt dels ved udskrivning, dels ved frivilligt mandskab.

I henhold til § 7, stk. 3—5 i lov nr. 180 af 29. april 1938, jfr. lov nr. 336 af 25. juni 1940, blev der udskrevet værnepligtigt mandskab til som CB-pligtige at forrette tjeneste under luftværet.

Efter § 7 i lovekendtgørelse nr. 405 af 24. juli 1940 var enhver læge, medicinsk studerende, sygeplejerske og farmaceutisk kandidat pligtig at forrette luftværnstjeneste, og det samme gjaldt medlemmer af samaritter- og andre hjælpeorganisationer, med hvem indenrigsministeriet havde truffet aftale om bistand inden for luftværet.

Efter § 3, stk. 3, i sidstnævnte lovekendtgørelse kunne der kræves en vis bistand af personer, der som tjenestemænd eller på anden måde var beskæftiget i statens eller kommunens tjeneste eller i koncessionerede virksomheder, og i henhold til lovens § 6, stk. 1 og 4, jfr. lov nr. 293 af 6. juli 1942 blev hvervet som husvagt, fabrikluftværnsvagt og meldevagt fastsat som borgerligt ombud.

Gennem disse regler var væsentlige dele af mandskabsbehovet sikret, men på adskillige områder — ikke mindst inden for byernes hjælpetjeneste — var man henvist til frivilligt mandskab. Undertiden var der dog vanskeligheder med at skaffe og fastholde det nødvendige personale, ligesom reglerne gav anledning til talrige fortolkningstvivi.

Der opstod derfor under krigen betydelig trang til at få indført almindelige regler om tjenestepligt, men de særlige forhold under besættelsen og navnlig efter den 29. august 1943 gjorde dette umuligt.

Sådanne regler blev imidlertid under krigen indført i adskillige andre lande. I Norge gælder således tjenestepligt for enhver person mellem 18 og 65 år. I Sverige gælder efter civilforsvarsloven af 15. juli 1944 § 11 lignende bestemmelser for enhver person mellem 16 og 65 år. Flere andre lande fik lignende bestemmelser. I Tyskland gjaldt efter en lov fra 1935 tjenestepligten for enhver uden aldersbegrænsning. I England havde man under krigen en almindelig civil tjenestepligt for alle borgere, men benyttede dog i udstrakt grad fast ansat ekstrapersonale.

Nærværende lovforslag bygger på, at civilforsvaret i fredstid — bortset fra CF-kolonnerne, hvis mandskab tilvejebringes ved udskrivning — vil kunne skaffe sit mandskab ad frivillighedens vej. Men det må anses for nødvendigt at have hjemmel for myndighederne til at stille krav om tjenestepligt enten for specielle grupper af personer eller ganske generelt.

De nærmere regler for den foreslåede tjeneste (civilforsvarspligt) er foreslået fastsat ved kgl. anordning.

Bestemmelsen, der i det store og hele er overensstemmende med de gældende svenske regler om „civilforsvarspligt“, vil efter omstændighederne kunne benyttes til at fastsætte nærmere regler om tjenestepligt, f. eks. for læger, sygeplejersker, farmaceuter, medlemmer af Dansk Luftværnsforening og Danske Kvinders Beredskab eller andre specielle persongrupper, eller f. eks. regler om pligt til for enhver at forrette tjeneste som karrévagter, bedriftvagter el. lign., inden for byernes tjenestegrene, særlige evakueringskolonner el. lign.

Til § 30.

Bestemmelsen svarer til § 3, stk. 3, i lovekendtgørelse nr. 405 af 24. juli 1940, idet det dog er foreslået, at de af bestemmelsen omfattende personer ikke alene skal have pligt til at tale den udvidelse af deres normale arbejde, der måtte blive dem påbudt, men i det hele skal være pligtige at udføre de opgaver, som måtte blive dem pålagt til gennemførelse af civilforsvarsforanstaltninger.

Man har ikke anset reglen om civilforsvarspligt i lovforslagets § 29 for tilstrækkelig for personer, der som tjenestemænd eller på anden måde er beskæftiget